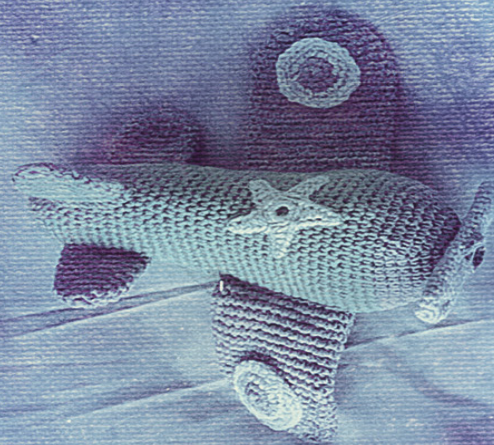

Перекладено 18 мовами світу

Найкраща книжка року
Kirkus і New York Public Library

Бестселер The New York Times

Еймі Моллой
**ІДЕАЛЬНА
МАТИ**

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Перекладено 18 мовами світу

Найкраща книжка року
Kirkus і New York Public Library

Бестселер The New York Times

Еймі Моллой

ІДЕАЛЬНА МАТИ

 Vivat
видавництво

Aimee Molloy

The PERFECT MOTHER

Еймі Моллой

ІДЕАЛЬНА МАТИ

Харків

2020

2021

ISBN 978-966-982-599-5 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Molloy, Aimee. The Perfect Mother / Aimee Molloy. — New York : HarperCollins Publishers, 2018.
— 336 p.

Переклад з англійської *Тетяни Іванової*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошей*

Електронна версія створена за виданням:

Моллой Е.

М75 Ідеальна мати / Еймі Моллой ; пер. з англ. Т. Іванової. — Х. : Віват, 2020. — 336 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-974-2 (укр.)

ISBN 978-0-06-269679-3 (англ.)

У психологічному романі порушено проблеми сучасного материнства. У центрі уваги — долі жінок, які називають себе «травневими матусями»: їхні малюки народилися саме цього місяця. Двічі на тиждень подруги збираються в парку й діляться своїми страхами та радощами. Одного вечора, поки діти перебувають із нянями, товариство зустрічається в місцевому барі, але щось іде не так: немовля матері-одиначки Вінні викрадають із будинку. Поліція ставить тривожні запитання, і приватне життя молодої жінки стає принадою для

ЗМІ. Висловлюючи свій погляд на те, якою має бути ідеальна мати, авторка наголошує, що сучасні жінки можуть відкинути нав'язані їм шаблони.

УДК 821.111(73)

© Aimee Molloy, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Присвячую Марку

*Три сліпі мишки, три сліпі мишки,
Дивись, як біжать, дивись, як біжать!*¹

¹ Оригінальна назва *Three Blind Mice* («Три сліпі мишки»), англійська дитяча народна пісенька. (Прим. пер.)

ПРОЛОГ. ДЕНЬ МАТЕРІ. 14

ТРАВНЯ

Джошуа.

Я прокидаюся, мене лихоманить. Небо у вікні наді мною пульсує дощем; я мацаю простирadlo і згадую, що я сама. Заплющую очі і знову занурююся в сон, допоки не прокидаюся від раптового гострого болю. Відтоді як він пішов, я щоранку прокидаюся, відчуваючись хворою, та сьогодні я одразу розумію, що це щось інше.

Щось не те.

Ходити боляче, але я сповзаю з ліжка й важко ступаю на підлогу, колочу від пилу та піску. У вітальні я знаходжу свій телефон, але не знаю, кому зателефонувати. Він — єдиний, із ким мені хочеться говорити. Мені треба повідомити йому, що зі мною щось діється, і почути від нього, що все буде гаразд. Мені треба сказати йому, просто ще раз нагадати, що я його кохаю.

Але він не відповість. Або, ще гірше, відповідь і кричатиме в телефон, що його терпець урвався і що коли я бодай іще раз його наберу, то він...

Біль хапає мене за поперек так сильно, що я ледве дихаю. Я чекаю, доки він мине, чекаю полегшення, яке мені обіцяли, але воно не настає. Усе зовсім не так, як у книжках, і зовсім не схоже на те, що радив мені лікар. Він казав, що все має відбуватися поступово. І що я сама знатиму, що робити. Я мала розраховувати час. Сидіти на м'ячі для йоги, який купила на розпродажу. Залишатися вдома до останнього, аби уникнути апаратів і ліків. Усього того, що роблять у лікарнях, щоб дитина народилася раніше, навіть якщо до того ще не готовий.

Я не готова. До дати моїх пологів іще два тижні, і я не готова.

Я фокусуюся на телефоні. І набираю не його номер, а її — доули ², пірсингової жінки на ім'я Олбані, яку я бачила лише двічі в житті.

«Я приймаю пологи й не можу зараз відповісти на ваш дзвінок. Якщо ви...» Я повзу зі своїм ноутбуком до ванної й сідаю на холодні кахлі,

поклавши вологий рушник собі на шию, а тоненький комп'ютер — на випнутий обрис свого сина. Я відкриваю імейл і починаю писати їм, Травневим мамам.

Я розмірковую, чи це нормально. Мої руки тремтять, коли я друкую. Мене нудить. Я відчуваю сильний біль. Це відбувається занадто швидко.

Вони не відгукнуться. Вони пішли на вечерю, вони їдять щось зі спеціями, щоб прискорити свої пологи, вони відпивають по ковточку пива із кухлів своїх чоловіків, насолоджуються тихим вечором удвох, на що невдовзі годі буде сподіватися, — про це нас попереджали досвідчені матері. Вони не побачать мого листа до самого ранку.

Моя пошта відгукується одразу ж. Мила Френсі.

«Починається! — пише вона. — Рахуй інтервал між переймами, і нехай твій чоловік постійно розмірено тисне на твій попереk».

«Як там у тебе? — пише Нелл. — Минуло двадцять хвилин. Досі відчуваєш?»

Я лежу на одному боці. Друкувати мені важко.

«Так».

Раптом кімнату заступила темрява, а коли я — за десять хвилин, а може, за годину по тому, не знаю — розплющую очі, відчуваю лише, як тягнеться біль від гулі на потилиці. Я знову переповзаю до вітальні, і весь цей час чую звук, звіряче завивання, але не одразу розумію, що вию я.

Джошуа.

Я дістаюся дивана й падаю на подушки. Тягнуся рукою проміж ніг. Кров.

Я натягую тоненький дощовик на нічну сорочку і якимось чином спускаюся сходами.

Чому я не склала сумку заздалегідь? Травневі мамі стільки писали про те, що треба покласти в сумку, яку беруть із собою, а моя залишилася в шафі, у спальні, порожня. У ній нема ні айпода із медитативною музикою в ньому, ні кокосової води чи м'ятної олії, якщо раптом підступить нудота. Нема навіть роздрукованого плану моїх пологів. Заколискую свій живіт під тьмяним вуличним ліхтарем, поки не прибуває таксі та я не вмощуюся на холодному задньому

сидінні, намагаючись не помічати стривоженого виразу на обличчі водія.

Я забула речі, які купила для немовляти, — вони б знадобилися, коли повертатимуся додому.

У лікарні хтось відправляє мене на шостий поверх, де мене просять зачекати в приймальні.

— Будь ласка, — нарешті звертаюся я до жінки за столиком. — Мене лихоманить і паморочиться в голові. Ви не могли б покликати мого лікаря?

Сьогодні не його зміна. Приходить інша жінка, якої я ніколи не бачила. Я сідаю, і мені стає страшно, а потім з мене на зелений пластиковий стілець починає литися рідина, що пахне землею, зовсім як на задвірку в мамі, де я, коли мені було шість років, викопувала черв'яків.

Я виходжу в коридор, сповнена рішучості продовжувати ходити, триматися прямо й уявляти знову і знову, яким було його обличчя, коли я йому сказала, що вагітна. Він злився, він безкінечно повторював, що я його обдурила. Він вимагав, щоб я позбулася дитини. Бо це все зруйнує.

Мій шлюб. Мою репутацію. Ти не можеш зі мною так вчинити.

Я тобі не дозволю.

Я не сказала йому, що вже бачила миготіння зеленої лінії пульсу, що чула з колонки під стелею ритмічне биття серця, схоже на звуки розкрученої скакалки. Я не сказала йому, що ніколи й нічого у світі я не хотіла так, як цю дитину.

Сильні руки підіймають мене з підлоги. Грейс. Так написано на її бейджику. Грейс веде мене до палати, обхопивши за талію, і каже, щоб я прилягла. Я пручаюся. Я не хочу лягати в ліжку. Я хочу знати, що з дитиною все гаразд. Я хочу, щоб біль минув.

— Зробіть мені епідуральну 3, — кажу я.

— Мені шкода, — каже Грейс, — але вже надто пізно.

Я стискаю її руки, зашкарублі від надто великої кількості мила й хлорованої води.

— Ні, будь ласка. Надто пізно?

— Для епідуральної.

Мені здається, я чую із коридору кроки, які наближаються до моєї палати.

Мені здається, я чую, як він мене кличе.

Я слухаюся й лягаю. Це він. Це Джошуа, він кличе мене з пільми. Лікарка вже тут. Вона озивається до мене, вони чимось обмотують мій біцепс, легко ковзають голкою під мою шкіру на згині руки — плавно, ніби ковзанами по льоду. Вони питають, хто приїхав зі мною, де мій чоловік. Кімната обертається довкола мене, і я відчуваю запах. Запах рідини, що витікає з мене. Запах землі, вологої землі. Мої кістки розпирає ізсередини. Я палаю мов у вогні. Так не повинно бути.

Я відчуваю тиск. Я відчуваю жар. Я відчуваю, як від мого тіла, відокремлюючись, відривається моє дитя.

Я заплющую очі.

Я тужуся.

² Доула (з англ. *doula*) — повитуха, яка допомагає породіллі підготуватися до пологів удома і власне під час пологів. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

³ Епідуральна анестезія — один із методів знеболення в пологах.

РОЗДІЛ 1. ЧОТИРНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ПО ТОМУ

КОМУ: Травневим мамам

ВІД: Ваших друзів у Віллідж

ДАТА: 4 липня

ТЕМА: Сьогоднішня порада

ВАШ МАЛЮК: ЧОТИРНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

Сьогоднішня порада на честь свята, і стосується вона незалежності. Чи помічали ви, що ваш колись безстрашний малюк раптом лякається всього, що довкола нього, коли ви зникаєте з його поля зору? Сусідський милий собака перетворюється на жахливого хижака. Тінь на стелі стає приви́дом без рук. Це нормально, що ваш малюк починає відчувати небезпеку цього світу, і тепер це ваша робота — допомогти йому подолати ці страхи, дати йому зрозуміти, що він у безпеці, що навіть коли вас не видно, то мама, попри все, завжди буде поруч, щоб захистити його.

Як швидко плине час.

Принаймні так завжди кажуть нам люди, незнайомі, руки яких торкаються наших животів, кажуть нам, що ми повинні насолоджуватися цим часом. Кажуть, що не встигнемо й оком змигнути, як усе скінчиться. Не зоглядишся, як вони вже почнуть ходити, заговорять, а потім покинуть нас.

Минуло чотириста одинадцять днів, але я не можу сказати, що цей час сплинув швидко. Я намагалася уявити, що б сказав доктор Ейч.

Іноді я заплющую очі й уявляю себе в його кабінеті, мій час майже скінчився, а наступний пацієнт нетерпляче топчеться у вітальні. «Ти схильна зациклюватися на різних речах, — сказав би він. — Але ось що цікаво: це ніколи не буває щось позитивне, у тебе завжди суцільний негатив. Подумай над цим».

Позитив?

Мамине обличчя, яке було таким умиротвореним, коли ми зрідка залишалися вдвох, коли їздили на машині у справах, коли сиділи біля озера.

І ранкове світло. І краплі дощу.

Ті тихі весняні вечори, коли я сиділа в парку, а малий крутив сальто в моєму животі, набряклі ноги, які не вміщувалися в сандалях і були подібні до перестиглих персиків. Той час, коли всі проблеми ще не почалися, коли Мідас ще не став *малюком Мідасом*, останньою новиною для всіх, коли він був усього лише новонародженим хлопчиком із Брукліну, одним із мільйона, не більш і не менш винятковим, ніж десяток чи десь близько десятка тих малюків із ясними личками й дивними іменами, що спали на зборах у колі Травневих мам.

Травневі мами. Моя група для матусь. Ніколи мені не подобалося це слово. *Матуся*. Воно таке напружене, політизоване. Ми не були *матусями*. Ми були матерями. Людьми. Жінками, овуляція яких просто припала на одні й ті самі дати, а потім ми народили в один і той самий місяць.

Ми не знали одна одну, ми просто вирішили — заради користі для наших дітей, заради здоров'я власної психіки — стати друзями. Ми зареєструвалися на веб-сайті «Віллідж» — «найулюбленішому ресурсі бруклінських батьків» — і познайомилися одна з одною через пошту задовго до того, як зустрілися, задовго до того, як народили; ми говорили про своє нове життя в таких подробицях, як ніколи б цього не робили з нашими справжніми друзями — вони просто не витримали б наших балачок. Ми розмовляли про те, як дізналися, що вагітні. Про те, як краще повідомити наших мам. Ми обмінювалися ідеями щодо найкращих імен для немовлят і ділилися тривогами щодо нашого тазового дна. Це Френсі запропонувала нам зустрітися особисто в перший день весни, і всі ми того березневого ранку донесли себе до парку, згинаючись від ваги своїх животів на третьому їх триместрі. Сидячи в тіні, вбираючи запах молодого трави, що ледь встигла проклюнутися, ми тішилися тим, що зібралися разом, що нарешті змогли побачити обличчя одна одної за знайомими ніками. Ми продовжували зустрічатися, реєструватися на одні й ті самі курси для

вагітних, на класи невідкладної допомоги, ми вигиналися поруч в одних і тих самих йога-студіях.

А по тому, у травні, почали народжуватися діти, як ми того й чекали, саме перед найспекотнішим літом, яке будь-коли реєстрували в Брукліні.

«Ти впоралася!» — писали ми, відповідаючи на останні повідомлення про народження, і туркотіли, як справжні бабусі, над прикріпленими до листів світлинами крихтних немовлят, загорнутих у рожево-блакитні лікарняні покривальця.

«Які щічки!»

«Ласкаво просимо до нашого світу, малюче!»

Одні з нашої групи протягом кількох тижнів боялися вийти з дому, а інші дочекатися не могли, коли вже ми зустрінемося, щоб похвалитися своїм малюком. (Ми ще не звикли як слід до своїх немовлят і навіть не називали їх на ім'я — не було ні Мідаса, ні Вілла, ні Поппі, було просто «малюк».) На кілька місяців звільнені від роботи, ми збиралися двічі на тиждень, завжди в парку, і зазвичай під вербою біля бейсбольного поля, якщо комусь із нас щастило дістатися туди першою й розташуватися в тінистому місці. Спочатку група зазнавала великих змін. Вона поповнювалася новими людьми, а ті, кого я вже звикала бачити, зникали — здебільшого це були скептики, старші за нас, які не поділяли нашої повсякчасної тривоги, матері, які вже від'їжджали в дорогі передмістя Меплвуда та Вестчестера. Проте я завжди могла розраховувати на трьох молодих жіночок, які завжди приходили на домовлену зустріч.

Передусім це була Френсі. Якщо в нашої групи був би маскот [4](#), здатний оклеїтися пір'ям і трьома стрибками надихнути команду виграти гру материнства, то це була б вона. Міс Хочу-всім-подобатися, така правильна, пухкенька, солоденька і сповнена найкращих сподівань.

Потім я назвала б Колетт, яку ми всі любимо, подругу, якій можна довіритися. Ця рудоволоса красуня, котра ніби зійшла з реклами шампунів, легкої вдачі та колорадської невимушеності, народжувала вдома без будь-якої анестезії. Ідеальна жінка, притрушена цукровою пудрою.

І нарешті Нелл. Така собі британка, холодна, яка не звикла довіряти книжкам та всіляким порадам експертів з «довірся-своїм-інстинктам», «мені-напевне-не-варто». (Мені напевне не варто їсти отой мафін із шоколадними крихтами. Ті чипси. І пити третій джин із тоніком.) Але було в Нелл і щось інше, щось глибше від невдоволеного фасаду, і це я помітила в перший же день: вона, як і я, була жінкою із секретом.

Я аж ніяк не мала наміру стовбичити на місці збору постійно, але приходила так часто, як ставало сил доносити схилом униз, до парку, спочатку своє вагітне тіло, а потім візок із малюком.

Я сідала на свою ковдрочку, візок паркувала поряд із іншими у трикутних плямах тіні під вербою і відчувала, як поволі тупію, слухаючи їхні ідеї щодо батьківства, стосовно того, як деякі речі потрібно робити саме так і ніяк інакше. Годувати тільки груддю. Розпізнавати причини, через які дитина може не спати. Всюди носити дитину із собою, хизуючись, наче це якась коштовність, куплена за скажені гроші в «Блумінгдейлі».

Не дивно, що за якийсь час мені вони стали страшенно нудними. Ну хіба можна витримати такий рівень самовпевненості? Хто спокійно всидить на місці, слухаючи отаке?

А коли не витримуєш? Коли ти не годуєш грудним молоком? Коли, приміром, молока в тебе практично немає, хай би скільки китайських трав ти ковтала і скільки б часу проводила посеред ночі з молоковідсмоктувачем? Коли ти падаєш з ніг від утоми, хоч як намагаєшся дешифрувати натяки малюка на те, чому він не спить? Що, коли тобі не до смаколиків, які ти мала б купити для зустрічі?

Колетт приносить мафіни. Кожнісінького разу — двадцять чотири міні-мафіни з дорогої крамнички з випічкою, яка нещодавно відкрилася на місці іспанської забігайлівки. Вона розпаковує картонну коробку й роздає всім мафіни, простягаючи над немовлятами.

— Вінні, Нелл, Скарлетт, пригощайтесь, — зазвичай каже вона. — Вони неймовірні.

Чимало мамочок ввічливо відмовлялися, натякаючи на те, що їм треба худнути, і витягали свої морквяні палички та яблучні дольки. Але не я. Мій живіт уже плаский і підтягнутий, як і був до вагітності. За це я маю дякувати своїй мамі. Хороші гени — ось що завжди кажуть про мене люди. Вони говорять про те, що я висока, про те, що струнка,

що в мене майже симетричне обличчя. Про що вони *не* говорять, так це про *іншу* половину успадкованих мною генів. Ту половину, що перейшла до мене не від моєї майже повністю симетричної мами, а від мого майже повністю біполярного батька.

Гени Джошуа не кращі. Я б хотіла якось поговорити з ним про це, запитувала в нього, чи не тривожить його власна ДНК і та кількість зусиль, які він вимушений був докласти, аби її перемудрувати. В нього теж був божевільний батько: чудовий лікар, такий чарівний і привітний з пацієнтами. А насправді жорсткий алкоголік.

Проте Джошуа не любив, коли я говорила про його батька, тож я навчилася про це мовчати. Я, звісно ж, нічого не озвучую Травневим мамам, ні про свої гени, ні про Джошуа, ані про його батька. Я не розповідаю, як важко все стало для мене без Джошуа. Як сильно я його любила. Як я віддала б усе — геть усе — щоб знову бути з ним. Хай навіть всього одну ніч.

Я не можу їм про це розповісти. Нікому не можу. Навіть доктору Ейч, видатному мозкоправу, який зачинив свій кабінет саме тоді, коли був найбільше мені потрібен, та й подався на Західне узбережжя із дружиною та трьома дітьми. У мене більше нікого не лишилося, тож спочатку я ходила на їхні зустрічі, сподіваючись знайти щось спільне з ними, знайти в нашому спільному досвіді материнства щось таке, що могло б мені допомогти трішки розвіяти темряву тих перших місяців, що їх усі називали найважчими. «Далі стане легше, — писали експерти зі здоров'я. — Для цього потрібен час».

Що ж, легше *не* стало. Мене звинуватили в тому, що скоїлося проти ночі на четверте липня. Але не минає жодного дня, щоб я сама собі не нагадала правду.

Це не моя вина. Це їхня вина.

Саме через них зник Мідас і я втратила все. Навіть тепер, рік по тому, коли я сиджу в цій тюремній камері, ошупуючи жорсткий нерівний шрам на животі, мені спадає на думку, що все могло б скластися геть інакше, коли б не вони.

Коли б я не записалася до їхньої групи. Коли б вони обрали іншу дату, або інший бар, або когось іншого замість Альми, щоб посидіти з малим тієї ночі. Коли б не телефон. Коли б слова, що їх того дня сказала Нелл, не стали пророчими. Вона підвела обличчя до неба так,

що сонце стерло всі її риси, і мовила: «У таку спеку зазвичай трапляється щось погане».

[4](#) Маскот (від фр. *Mascotte*) — персонаж, антропоморфний чи будь-який інший, котрий є символом чогось. Часто уособлює певний колектив: школу, спортивну команду, співтовариство, військовий підрозділ, захід або бренд.

РОЗДІЛ 2. ЗА РІК ДО ТОГО

КОМУ: Травневим мамам

ВІД: Ваших друзів у Віллідж

ДАТА: 30 червня

ТЕМА: Сьогоднішня порада

ВАШ МАЛЮК: ДЕНЬ 47

За останні півтора місяця більшість із вас уже повинна була запам'ятати геть усе, що стосується грудного вигодовування. Але ті, у кого ще є проблеми, — тримайтеся! Грудне молоко — це найкраще, що ви можете дати своїй дитині. Якщо у вас із немовлям виникнуть якісь проблеми, зверніть увагу на свою дієту. Молочні продукти, глютен та кофеїн можуть негативно вплинути на кількість грудного молока. А якщо ви відчуваєте біль чи дискомфорт, подбайте про те, щоб найняти консультанта з лактації, який допоможе вам впоратися з труднощами. Це буде єдино правильний вклад ваших грошей.

— І що має означати «у таку спеку відбудеться щось погане»? — запитує Френсі, і на її обличчі відбивається тривога. Коло шиї в неї в'ються кучерики.

Нелл відганяє муху газетою, яку використовує замість віяла.

— Тридцять градусів, — каже вона. — У Брукліні. У червні. О *десятій* ранку.

— То й що?

— То, може, у Техасі це нормально...

— Я з Теннессі.

— Але тут це точно не норма.

Гарячий вітер відгортає краєчок пелюшки, якою прикрито обличчя сина Френсі.

— Усе одно не слід казати таке, — говорить Френсі, беручи дитину на руки. — Я забобонна.

Нелл відкладає газету й розстібає сумку з підгузками.

— Це Себастьян завжди так каже. Він виріс на Гаїті. Вони там, схоже, звикли більше підмічати природні явища, ніж ми, американці.

Френсі скидає догори бровами.

— Але ж ти британка.

— У вас там усе гаразд? — гукає Колетт до Скарлетт, яка стоїть у тіні, проміж скупчення візків, де дрімають малюки. Скарлетт прив'язує кінчики тонких бавовняних пелюшок до ручок свого візка й повертається до нас.

— Мені здалося, що він прокинувся, — каже вона, знову сідаючи на місце поруч із Френсі й дістаючи із сумки пляшечку з дезінфекційним засобом для рук. — Ніч була неспокійна, тож, будь ласка, не підходьте до нього. Про що ви тут?

— Судячи з усього, наближається кінець світу, — говорить Френсі, злизуючи шоколад із кренделика: єдина втіха, яку вона собі дозволила.

— Правда, — каже Нелл. — Але в мене є потрібний антидот [5](#).

І вона здіймає над собою пляшку вина, яку дістала зі своєї сумки з підгузками.

— Ти купила *вино*? — усміхається Колетт, збираючи волосся в пучок, поки Нелл відкручує кришечку.

— Не просто якесь вино. Найкраще віню верде, яке можна купити за дванадцять доларів о пів на десяту ранку.

Вона до половина налила вина в пластинку, яку дістала із сумки, і простягає її Колетт.

— Пий хутчіше. Воно вже й так тепле.

— Я не буду, — відмовляється Юко, колихаючи доньку коло грудей.
— У мене потім йога.

— Я теж не буду, — підхоплює Френсі. — Я годую груддю.

— Дідько! — вигукує Нелл. — Ми *всі* годуємо груддю.

Вона підводить руку, щоб уточнити:

— Якщо тільки ти не годуєш. Приходиш додому, завішуєш вікна й розводиш дитині суміш. У цьому теж нема нічого поганого. Але так чи інак, а від краплі вина нічого не станеться.

— У книжках написано геть інше, — каже Френсі.

Нелл пускає очі під лоба.

— Френсі, годі читати мораль. Це *нормально*. В Англії більшість моїх подруг потроху пила ще під час вагітності.

Колетт заспокійливо киває в бік Френсі.

— Випий, якщо хочеш. Віллові це не зашкодить.

— Правда? — Френсі дивиться на Нелл. — Що ж, гаразд. Але трішки.

— І я також. Щоб відсвяткувати, — каже Скарлетт, простягаючи руку іще до однієї пластанки. — Я вам не казала? Ми от-от купимо будинок. У Вестчестері.

Френсі стогне.

— І ви теж? Чому всі раптом вирішили переїхати до передмістя?

— Чесно кажучи, я б переїхала ближче до центру штату, але мій професор отримав роботу в Колумбійському університеті, тож нам треба бути ближче до нього.

Скарлетт оглядається на групу.

— Не хочу нікого образити, я знаю, що багато хто з вас любить це місто, але я просто не можу собі уявити, як можна ростити дитину в місті. Тепер, коли народила, я бачу, скільки навколо бруду. І хочу, щоб малюк ріс на свіжому повітрі, серед зелені.

— А я не хочу, — каже Нелл. — Я хочу, щоб моя дитина росла на смітнику.

Френсі відпиває вина.

— А я хотіла б, щоб ми могли дозволити собі переїхати до Вестчестера.

— Вінні? — звертається до дівчини Нелл. — Будеш?

Вінні вдивляється в далечінь, туди, де молода пара кидає одне одному фризбі ⁶ на довгому газоні, а бордер-коллі метушиться між ними, як навіжений. Здається, вона зовсім не чує Нелл.

— Вінні, люба. Повернися до нас.

— Перепрошую, — каже Вінні, усміхаючись на слова Нелл. А по тому дивиться на Мідаса. Той затулив руками вухка й починає прокидатися в неї на колінах. — Що ти сказала?

Нелл простягає їй пластанку через коло.

— Хочеш трохи вина?

Вінні бере Мідаса на руки і, зануливши губи в чорне волосся малюка, дивиться на Нелл.

— Ні. Мені не варто.

— Чому ні?

— Я не завжди добре реауюю на алкоголь.

— Та що з вами, люди? — Нелл наливає вина й собі, після чого загвинчує пляшку. Велике тату з колібрі — легке, пастельне — визирає з-під рукава її чорної футболки.

Вона відпиває.

— Ну й гидота. О, саме згадала. Учора я вийшла випити кави без дитини. Жіночка подивилася на мій живіт, привіталася, а потім спитала, коли мені народжувати.

— Фу! — прореагувала Юко. — І що ти їй сказала?

Нелл сміється.

— У листопаді.

Френсі дивиться на Вінні, яка знову пильно вдивляється вдалечінь, у бік газону.

— З тобою все гаразд?

— Я в порядку. — Вона заправляє пасмо волосся за вухо. — Просто я божевільно від цієї спеки.

— До речі, про спеку. Може, нам десь в іншому місці зустрічатися? — запитує Юко, вкладаючи сина на ковдру й намагаючись знайти в сумці чистий підгузок. — Далі буде ще гарячіше. Діти тут просто розплавляться.

— Можемо піти в бібліотеку, — пропонує Френсі. — Я знаю, у них є порожня зала, яку можна буде зарезервувати.

— Звучить жахливо, — резюмує Нелл.

— Може, хтось був у тому новому пивному сквері, що біля великого ігрового майданчика? — цікавиться Колетт. — Ми з Чарлі нещодавно були там і бачили аж кілька компаній мам із дітлахами. Ми могли б іноді туди ходити. Приміром, зустрітися там і пообідати.

— І взяти сангрію, — каже Нелл, і очі в неї сміються. — Або ще краще: чому б нам не зібратися ввечері? Вийти кудись без дітей.

— Без дітей? — жахається Френсі.

— Ага. Я наступного тижня повертаюся на роботу. І просто страшенно хочеться розслабитися, поки ще можу.

— Я не піду, — каже Френсі.

— Чому?

— Малому всього сім тижнів.

— Ну то й що?

— Хіба не зарано залишати його самого? До того ж він увечері просто нестерпний. А ми, судячи з усього, на піку кластерного годування ⁷.

— Хай твій чоловік з ним посидить, — каже Скарлетт. — Їм дуже важливо встановити зв'язок протягом цих перших місяців.

— Мій чоловік? — перепитує Френсі, хмурачись.

— Так, — каже Нелл. — Ловелл, пам'ятаєш? Той, чия сперма дозволила створити другу половину твоєї дитини?

Френсі здригається.

— Нелл, фу. — Вона дивиться на Вінні. — А ти пішла б?

Вінні влаштовує Мідаса у слінгу в себе на грудях і тягне руку по його пелюшку.

— Я не знаю.

— О, та годі тобі, — каже Колетт. — Нам усім не завадить трішки відпочити від малих.

Вінні виструнчується, і її квітково-рожева легка сукня спадає аж до литок.

— У мене поки що немає няньки для Мідаса.

— А як щодо твоєї...

— Дідько! — вигукує Вінні, дивлячись на сріблястий годинник на своєму зап'ясті. — Ого, як пізно! Мені час бігти.

— І куди ж? — цікавиться Френсі.

— Як завжди — робити мільйон справ. Побачимося наступного разу.

Усі сиділи й дивилися Вінні вслід: як вона йде газоном, а потому й далі, вгору схилом, її темне волосся спадає на плечі, а сукню розвіває вітер.

Коли вона зникає під аркою, Френсі зітхає:

— Мені її шкода.

Нелл сміється.

— Тобі шкода *Вінні*? Чому? Бо в неї такий класний вигляд? Або ні! Тому, що вона така струнка!

— Вона ж ростить дитину сама.

Колетт ковтає вино.

— Що? Звідки ти знаєш?

— Вона мені сказала.

— Не може бути! Коли?

— Кілька днів тому. Я забігла до «Споту» посидіти під кондиціонером і з'їсти булку. Стала в чергу, і тут Вілл розкричався, і так, що я аж злякалася, а потім з'явилася Вінні. Мідас спав собі у візку, і вона взяла в мене Вілла й притиснула до грудей. Він умить заспокоївся.

Нелл примружила очі.

— Так і знала, що ті цицьки магічні. Навіть я кілька разів заспокоювалася, коли на них дивилася.

— Ми трішки там посиділи. І все було гаразд. Вона більше мовчала. Але вона встигла мені сказати, що самотня.

— Так і сказала? — перепитує Нелл.

— Ну, щось таке.

— А хто ж батько?

— Я не питала. Помітила лиш, що вона не носить обручки. Але розпитувати? Це було б недоречно. — На обличчі у Френсі з'являється мрійливий вираз. — А ще вона сказала мені, що я дуже гарно доглядаю за Віллом. Це було мило. Ми нечасто говоримо таке одна одній. А з Віллом буває дуже тяжко. — Френсі розламає крекер на дві половинки. — Частіше я відчуваю, що не можу дати собі раду. Було приємно почути, що це, можливо, не так.

— Ох, Френсі, не вигадуй, — заспокоює дівчину Колетт. — Вілл чудовий малюк. І ти все правильно робиш. Ніхто з нас не знає, що ми робимо правильно, а що ні.

— І як воно так сталося, що ми цього про неї не знали? — дивується Юко.

— Що вона мати-одиначка?

— Нічого тут дивного насправді немає. — Нелл ставить вино біля себе, тягне вниз еластичний комір футболки. По тому бере на руки свою доньку Беатріс і починає її годувати. — Ми говоримо лише про речі, які стосуються *немовлят*.

— А наявність чоловіка? — питає Френсі. — Це нібито прямисінько стосується *немовлят*. Лишень уявіть собі, як воно — все робити *самій*?

— Та я б здохла, — каже Колетт. — Коли б Чарлі не вставав уночі бодай іноді до дитини, не стежив, щоб у нас були підгузки, я б сказала.

— Я теж. Утім... — Скарлетт починає говорити, але зупиняє себе.

— Що? — допитується Колетт.

— Ні, нічого.

— Скарлетт, що? — Френсі дивиться на неї. — Що ти хотіла сказати? Скарлетт ще хвилику мовчить.

— Ну та нехай. Мене непокоїть інше з того, що там відбувається.

— Про що ти?

— Я не хочу переповідати всього того, що вона мені довірила. Ми кілька разів гуляли разом, бо живемо по-сусідськи. Тож, вигулюючи малих, часто ходимо одним і тим самим маршрутом. Я б геть нічого вам не казала, коли б не одна обставина. Річ у тім, що в неї депресія.

— Це вона тобі сказала? — питає Колетт.

— Вона на це натякала. На неї забагато всього звалилося. У неї немає нікого, хто міг би допомогти. А ще вона сказала, що в Мідаса часто бувають кольки. Він може плакати кілька годин поспіль.

— Кольки? — недовіжливо перепитує Френсі. — Це у Вілла кольки. А Мідас завжди здавався таким безпроблемним.

— Моїй подрузі з Лондона поставили діагноз післяпологової депресії, — каже Нелл. — Вона соромилася розповісти комусь про думки, що напосідають на неї, поки її чоловік не змусив звернутися по допомогу.

— Ну, не знаю, — каже Колетт. — Вінні не здається мені депресивною. Може, це просто бебі-блюз [8](#). У кого з нас час від часу таке не траплялося?

— Привіт, люди.

Усі вони підводять голови й бачать Токена, який схилився над ними з горбком дитини у слінгу, що підвішений через груди. Він витирає чоло рукавом футболки.

— Ну і спека! — Він скидає із себе кросівки й розстеляє покривало, яке дістає із сумки для підгузків, біля покривала Колетт. — Отемн

щосили відбрикується від свого ранкового сну. Я цілу годину ходив, щоб її вколисати. — Він сідає. — А ви тут вино п'єте?

— Ага, — каже Нелл. — Хочеш?

— Ще й як. Воно хоч хороше?

— Непогане.

Френсі в цей час не зводить очей зі Скарлетт.

— Ми повинні щось зробити, як ви гадаєте? Може, нам слід щось організувати для неї, щоб вона могла розслабитися, відпочити від дитини.

— Кому? — питає Токен.

— Вінні.

Токен завмирає з пластянкою, яку так і не доніс до рота.

— А що не так з Вінні?

Френсі дивиться на нього.

— З Вінні усе так. Просто нам здається, що їй не завадить відпочити бодай один вечір.

Юко хмуриться.

— Але стривайте. Може, вона не схоче чи не зможе собі цього дозволити. Мати-одиначка? Рахуйте: нянька, випивка й вечеря. Це може стати у дві сотні баксів за вечір.

— Навряд чи це для неї проблема, — відповідає Френсі. — Ви помітили, який у неї одяг? Як на мене, щось не схоже, що в неї є якісь проблеми з грошима. Головне — знайти няньку.

— Я спитаю Альму, раптом вона зможе, — задумливо говорить Нелл.

— Альму?

Нелл радісно сповіщає:

— Ой, я ж забула вам розказати. Я нарешті знайшла собі няньку. Вона починає завтра на кілька годин, а потім, коли я наступного тижня стану до роботи, приходитиме на повний день. Вона *відпадна*. Я їй запропоную плату за цей вечір. Мій прощальний подарунок Вінні.

Нелл бере телефон, що лежить на покривалі, і перевіряє в ньому календар.

— Як щодо вечора на четверте липня? — Вона оглядає групу. — Чи ви всі плануєте лишитись удома й читати напам'ять клятву вірності нашому прапору?

— Я планую, — говорить Колетт. — Але цього року можу зробити виняток.

— Я в ділі, — каже Токен.

— І я, — каже Френсі. — Юко? Скарлетт?

— Залюбки, — відгукується Юко.

Скарлетт хмуриться.

— Здається, мої свекри приїдуть четвертого на оглядини нашого нового будинку. Але я не хочу, щоб ви планували все без мене. Хто знає, скільки іще я лишатимуся в Брукліні.

— Я надішлю листи всім Травневим мамам, — каже Нелл. — Влаштуємо собі вечірку. І знайду якесь цікаве місце, де б ми зібралися.

— Гаразд, — погоджується Френсі. — Лишень-бо маєш умовити Вінні, щоб прийшла.

Нелл кладе Беатріс перед собою на ковдрочку.

— Це буде класно. Кілька годин для себе. Ковток свободи. — Вона піднімає пластанку й робить останній ковток вина. — І нічого такого, про що ми потім пошкодуємо. Просто разочок вип'ємо.

⁵ Антидоти (від грец. *anti* — проти + *didonai* — давати) — лікувальні засоби, які застосовують для лікування отруєнь.

⁶ Фризбі (від англ. *Frisbee*) — пластмасовий спортивний снаряд у формі диска діаметром 20—30 сантиметрів із загнутими краями.

⁷ Кластерні годування — це дуже часті годування немовляти з маленьким проміжком між прикладаннями до грудей. Основними причинами кластерних годувань є: незрілість нервової системи малюка; особливість гормональної системи мами, внаслідок якої кількість молока має тенденцію зменшуватися увечері; потреба дитини в тісному й частому контакті з мамою.

⁸ Бебі-блюз — процес природного післяпологового відновлення, період материнської адаптації. У цей час жінка може відчувати незрозумілі перепади настрою.

РОЗДІЛ 3. 4 ЛИПНЯ

КОМУ: Травневим мамам

ВІД: Ваших друзів у Віллідж

ТЕМА: Сьогоднішня порада

ВАШ МАЛЮК: ДЕНЬ 51

На цьому тижні ваша дитинка вже має потроху контролювати свої м'язи: пручатися, дригати ніжками і тримати голівку високо й рівно. Вона постійно росте й освоює довкілля, тож не стримуйте щасливих поцілунків, усмішок і свого захоплення, повсякчас показуючи їй, як сильно мама пишається всіма її успіхами.

20:23

Повітря важке від алкогольних випарів та спеки, музика лунає так гучно, що голова розколюється. Вона гримотить із колонок, змішуючись із хвилями молодого реготу. Двадцяти-з-чимось-річні повернулися до міста із коледжів і з'юрмилися коло бару, простягаючи батьківські кредитки, біля поля для бочче⁹. Танцюючи в напівтемній бічній кімнаті майже тілом до тіла біля чоловіка з голим торсом, що крутить записи, вони чекають своєї черги послати м'яча вздовж піщаної лінії.

Нелл проштовхується крізь натовп і помічає їх за крайнім столиком у дальній частині залу. Токен зсуває кілька столів і полює на додаткові стільці. Френсі, у чорній бавовняній сукні, яка демонструє надто відверте декольте, вітається й обіймає всіх, хто прийшов: Юко, Джемму, Колетт, яка здається ще гарнішою, ніж завжди: довге блискуче волосся, що спадає на спину, і яскраво-червоні губи. Купка інших жінок збирається поблизу. Багатьох із них Нелл не впізнає — тих, хто давно не приходив на зібрання й чиїх імен вона не запам'ятала.

— Привіт, — вітається Нелл, наблизившись до Токена. На ньому звичне його вбрання — лияла футболка з назвою групи, якої Нелл жодного разу не чула, шорти й побиті конверси. — Цей бар трохи страшенький, еге ж?

— Ще й який страшенький.

— Хто його вибрав?

— Ти.

— Ох. Так. Просто він трохи вульгарніший, ніж я на те очікувала. — Вона оглядає натовп у пошуках офіціантів, і їй трохи ніяково від того, як пильно Токен на неї дивиться. Він робить ковток пива, яке залишає пінний слід над його верхньою губою. Нелл стримується, щоб не стерти ту піну пальцем. — Де ти взяв пиво?

— За ним треба йти до бару, — каже Токен, нахилиючись зовсім близько. — Столики вони зараз не обслуговують.

Зовсім поруч зненацька з'являється Френсі. Її повіки блищать від сріблястих тіней.

— Де Вінні?

— Привіт, Френсі. У мене все гаразд, дякую, що спитала.

— Вибач, — перепрошує Френсі. — Привіт і все таке. Але вона прийде?

— Так. Вона невдовзі має бути тут, — відповідає Нелл, насправді скептично ставлячись до того, що Вінні може прийти. Два імейли й телефонна розмова, а Вінні все одно відмовлялася, запевняючи, що вона ніяк не зможе підтримати їм компанію. А потім, учора пізно ввечері, Нелл отримала есемеску про те, що вона передумала й прийде.

«Я хочу приєднатися до вас, — писала Вінні. — Альма зможе побути з Мідасом?»

— Гадаю, вона зараз дає Альмі останні напучення стосовно Мідаса, — пояснює Нелл Френсі.

— Ну, тоді я виглядатиму її.

— А я щось візьму собі випити. — Нелл починає проштовхуватися назад, у бік бару. Вона замовляє джин із тоніком, розмірковуючи над сваркою, що сталася в неї минулого тижня із Себастьяном.

Вона стояла у їхній ванній, чистила зуби і сказала Себастьяну, що попри його небажання вона все ж запропонувала Альмі роботу.

— Нелл! — У його голосі бриніло роздратування.

— Що? — Вона дивилася на нього в дзеркало.

— Ми ж говорили з тобою про це. Я справді не хотів би, щоб ти це робила.

— Чому?

— Ти знаєш чому. — Він зробив паузу. — Вона ж із нелегалів.

Вона сплюнула в раковину.

— Ти маєш на увазі відсутність документів?

— Ризик того не вартий.

— Ризик для чого? Для зародків наших політичних кар'єр? — Нелл знову сплюнула в раковину і пройшла повз нього на кухню, щоб поставити чайник. — Я більш ніж певна, що моя кар'єра в політиці скінчилася на задньому дворі Майкла Маркхема, коли мені було п'ятнадцять.

— Ти знаєш, що я зовсім не це маю на увазі. Ти знаєш, що треба бути обережнішою...

Хтось торкається її плеча. Це Колетт притирається поруч, ближче до бармена.

— Маєш класний вигляд, — каже Колетт, дивлячись на Нелл повз її плече. — Я вже казала тобі, що мені до вподоби твоє чудове тату?

— Ось поглянь. — Нелл подається вперед і піднімає низ своєї сорочки. — Це штани для вагітних. Дитині уже два місяці, а я *досі* ношу штани для вагітних.

Колетт сміється.

— Великі переваги вагітності: відкриваєш для себе широкі еластичні пояси. — Вона дивиться за спину Нелл. — О, чудово. Вона тут.

Нелл обертається і бачить Вінні, яка самотньо стоїть на вході.

На ній елегантна жовта сукня, що демонструє ідеальний обрис її шиї та грудей, підкреслює живіт, напрочуд плаский як для жінки, котра народила якихось сім тижнів тому. Вона стоїть, вивчаючи натовп у барі.

— Вона здається... стривоженою, — каже Нелл. — Тобі не здається?

— Гадаєш? — Колетт дивиться на неї. — Ну що тут вдієш? Тяжко, напевне, залишати свою дитину із незнайомою людиною. І то вперше. Я ось досі на це не зважилася.

Нелл махає рукою, щоб привернути увагу Вінні, а потім бере свою склянку із джином і слідує за Колетт назад до їхнього столику, повз

групу молодиків, від яких тхне травою.

— Привіт, — каже Вінні, протискаючись крізь натовп до столу й несучи свій напій у руці.

— Усе гаразд? — запитує Нелл.

— Так. Мідас уже заснув, коли Альма приїхала.

— Не турбуйся ні про що, — каже Нелл. — Вона справжня профі.

Вони сідають і цокаються хто чим: склянками, келихами, кружками:

— За Травневих мам!

Френсі кричить, щоб бути почутою крізь музику, і просить не говорити про дітей.

— То про що ж нам, у біса, тоді говорити? — сухо кидає Токен.

— Про наші *власні* інтереси.

— Це ж які? — цікавиться Юко.

— Хтось читає якісь цікаві книжки?

— Я щойно почала ту нову книжку про тренінги для кращого сну, — каже Френсі. — «Дванадцять тижнів до спокою».

— Люди, а ви читали ту нову, про яку нині всі говорять? — запитує Джемма. — «Французький підхід» чи щось подібне?

— По-моєму, це аж ніяк не стосується розмов не про дітей, — зауважує Нелл. — Колетт, допоможи нам. Що ти читаєш?

— Нічого. Я не можу читати, коли пишу книжку. Надто сильно все починає плутатися в голові.

— Ти пишеш книжку?

Колетт відвертається від Нелл, так ніби вона ненароком видала про себе таку інформацію.

— Стривай, — каже Нелл. — Ми з тобою дружимо вже чотири місяці, і ти оце лиш зараз надумала поділитися з нами цією новиною?

Колетт стенає плечима.

— Та якось досі не йшлося про нашу роботу.

— А що за книжка? — цікавиться жінка, що сидить від краю стола, — її нігті пофарбовані в неонову-оранжевий колір. У неї, якщо Нелл правильно пригадує, близнюки.

— Мемуари.

— У твоєму віці? Дивовижно!

Колетт пускає очі під лоба.

— Та ні ж бо. Мемуари не мої. Я літературний раб.

— Про що ти? — допитується Френсі. — Тобто ти пишеш книгу замість якоїсь відомої персони?

— Щось таке. Хотіла б я сказати, замість якої, але...

Колетт махає рукою й дивиться на Вінні, котра, як помітила Нелл, не відводить погляду від телефона з тієї миті, як сіла.

— Усе добре? — запитує в неї Колетт.

Вінні вимикає екран.

— Так, усе гаразд.

Нелл бачить і нігті Вінні, обкусані до м'яса, і тривогу, яку та намагається приховати за посмішкою. Навіть перш ніж Скарлетт розповіла їм, що Вінні зізнавалася, як їй важко, Нелл помічала, що часто Вінні здавалася відсутньою, подеколи бувала сумною, пропускала чимдалі більше зустрічей.

Офіціант із поголеною головою і низкою сережок-цвяшків над бровою наближається до столу.

— Леді, обслуговування столиків почалося. Чого бажаєте?

Нелл накриває долонею руку Вінні.

— Що ти п'єш? Це коло за мною.

Вінні усміхається.

— Чай із льодом.

Нелл відкидається на спинку стільця.

— Чай із льодом?

— Так. У них він дуже смачний. Без цукру.

— *Смачний* чай із льодом, та ще й без цукру? Такого просто у світі не існує. — Вона скидає бровою. — Я не збираюся тебе вмовляти, як на перший танець у випускному, але сьогодні у нас день справжньої випивки.

— Я не хочу, — промовляє Вінні, дивлячись на офіціанта. — Просто чай із льодом.

— Як хочеш, — погоджується Нелл, піднімаючи свою склянку. — Мені ще один джин із тоніком. Коли це ще я знову зможу ось так кудись увечері піти.

— Не знаю, як ти плануєш із тим упоратися, — каже Френсі, коли офіціант закінчує приймати замовлення й відходить. — З поверненням на роботу *наступного тижня*.

— Та не мели дурниць, — перепиняє її Нелл. — Усе буде гаразд. По правді, мені вже кортить вийти на роботу.

Вона відводить погляд, сподіваючись, що ніхто не відчує правди: її нудить від самої лиш думки про те, що вже за п'ять днів треба бути на роботі. Нелл геть не готова залишити дитину, ще ні, але в неї немає вибору. Її компанія, «Саймон Френч Корпорейшн», найбільший національний видавець журналів, майже силоміць її повертає.

— Звісно ж, ми не *змушуємо* тебе повертатися, Нелл, — говорив Ієн, телефонуючи їй із офісу три тижні тому «дізнатися, як у неї справи». — Просто річ у тому, що ти наш головний технолог, а зараз ми переходимо на нову системи охорони, для чого тебе, власне, і наймали. Час не найкращий, але це важливо.

«Важливо?» — хотілося перепитати Нелл у Ієна, мультяшної пародії на свого боса із ніби зализаним коровою чуприною. Ієна, з його кумедними дитячими пасками — темно-синім із рожевими китами, яскраво-зеленим із вишитими ананасами. *Що* важливо? Не дати примарним російським розвідникам дістатися до страшенно нудного інтерв'ю з Кетрін Ферріс, зірки якогось реаліті-шоу, та її страшенно секретних засобів очищення шкіри (дві столові ложки риб'ячого жиру щоранку, чашка жасминового чаю щовечора)?

Нелл дивиться на жінок, які скупчилися біля столика, на їхні обличчя, сповнені жалю.

— Та годі вам, леді, — говорить вона. — Малюкам корисно дивитися, як мами ходять на роботу. Це робить їх самодостатніми.

«А мені що робити?» — хочеться спитати їй. Вона не може ризикувати своєю посадою, не з її витратами на життя в Нью-Йорку, не з такою ціною оренди їхньої квартири з двома спальнями за два квартали від парку і не з такими позиками, які вони ще не виплатили за навчання. Вона заробляє удвічі більше Себастьяна, помічника куратора Музею сучасного мистецтва, і саме її заробітна плата дає їм змогу жити в Нью-Йорку. Вона не може поставити все це під загрозу заради ще чотирьох тижнів декрету, за який їй ніхто не заплатить.

— Я вчора ходила у «Хол Фудс» ¹⁰, — повідомляє Колетт, і низка її золотих браслетів зблискує, коли вона зводить руку. — Касирка сказала

мені, що їй після пологів дали лише місяць відпустки. Неоплачуваної, звісно ж.

— Це протизаконно, — каже Юко. — Вони повинні тримати її місце три місяці.

— Я їй теж це сказала. Але вона лише стенула плечима.

— У мене є подруга, яка живе в Копенгагені, — розважливо говорить Джемма. — Їй після народження сина дали вісімнадцять місяців. *Оплачуваних.*

— У Канаді, — каже Колетт, — вони повинні тримати місце жінки протягом року. По правді, США — єдина країна, крім Папуа Нової Гвінеї, у якій не дають оплачуваного декрету. *Сполучені Штати.* Країна сімейних цінностей.

Нелл п'є, відчуваючи, як алкоголь починає розслабляти м'язи.

— Як ви гадаєте, якщо ми скажемо людям, що наші діти не так уже й давно були зародками, вони будуть схильні підтримати оплачуваний декрет?

— Ось послухайте, — каже Юко, починаючи читати з екрану свого телефона. — Фінляндія: сімнадцять тижнів. Австралія: вісімнадцять тижнів. Японія: чотирнадцять тижнів. Америка: нуль тижнів.

Пісня міняється: Біллі Айдол, «Ребел Йелл» гримить із колонок. Нелл вистрелює пальцем вгору й підспівує:

— «Їй не подобається рабство. Вона не буде сидіти й просити. Але коли я втомився й мені самотньо, вона вкладає мене спати». Це має бути гімн материнства, — каже вона. — Наша бойова пісня. «Я пройшов цілий світ з тобою, мала. Тисячу миль з тобою. Витирав твої сльози болю, мала. Мільйон разів заради тебе».

Нелл помічає, що Вінні знову дивиться на телефон, який поклала на коліна, і простягає руку, щоб відібрати його й покласти на стіл.

— Потанцюймо, — каже вона, підводячись і тягнувши Вінні за собою. — «Я віддав би тобі все й нічого не лишив би собі, мала, просто-просто-просто щоб ти була поруч, тому що...» Ну ж бо! — Нелл стискає руку Вінні, і, коли гучність наростає, кожна жінка за столиком вибухає словами приспіву: «У час нічний нам треба більше, більше, більше. Бунтарським криком вимагаємо ми ще, ще, ще».

Нелл сміється й піднімає склянку.

— Смерть патріархату! — кричить вона.

Вінні усміхається, а потім м'яко забирає у Нелл свою руку й відвертається від столика, дивлячись повз Нелл, повз натовп, який скупчився навколо них, коли спалах чиєїсь камери на мить висвітлює риси її ідеального обличчя.

Біля бару Колетт вимушена кричати двічі, щоб її почули, — віскі з льодом! — і вона думає, чи не замовити подвійний, а її стегна рухаються в такт музиці. Бармен посилає склянку ковзнути в її бік, і вона робить добрячий ковток. Вона багато місяців нікуди не виходила ось так, насолоджуючись випивкою з друзями, не зосереджуючись на Поппі, не тривожачись щодо книжки й дедлайну ¹¹, до якого залишилося зовсім мало. Більшість вечорів у цей час вона сиділа в ліжку з ноутбуком (кімната, яку вона зробила своїм домашнім кабінетом, коли батьки Чарлі два роки тому купили їм квартиру, тепер стала дитячою), дивилася на чисту сторінку й почувалася втомленою й ні на що не здатною. *Як я раніше писала?* Зараз це її дивує. Вона закінчила цілу книжку — мемуари Емманюель Дюбуа, дуже літньої супермоделі — за шістнадцять тижнів, але після народження Поппі слова стали схожі на весняний легіт, який ніяк не можна було схопити мозком.

Вона робить іще ковток, насолоджуючись теплом, яке віскі залишає в горлі, і відчуває руку на своїй сідниці. Обертається — і бачить Токена.

— Привіт, — каже він.

Вона відступає, і він протискається між нею та жінкою в солом'яному ковбойському капелюсі, яка намагається привернути увагу бармена.

— Тут просто мільйон градусів.

— Не буду заперечувати. Хочеш випити?

— Що, перепрошую?

Вона прихиляється ближче.

— Замовити тобі коктейль?

— Та ні. — Він піднімає склянку, все ще наполовину повну. — Я бачив, як ти заходиш. Вирішив привітатися й охолонути під кондиціонером.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.